

ХРИСТІЯНСЬКИЙ ГОЛОС

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКОВНА ГАЗЕТА • UKRAINISCHE KIRCHENZEITUNG

РІК ВИДАННЯ • JAHRGANG 72

СІЧЕНЬ • JANUAR 2020 • Nr. 1 (3029)

ЦІНА • PREIS • 1,50 EURO

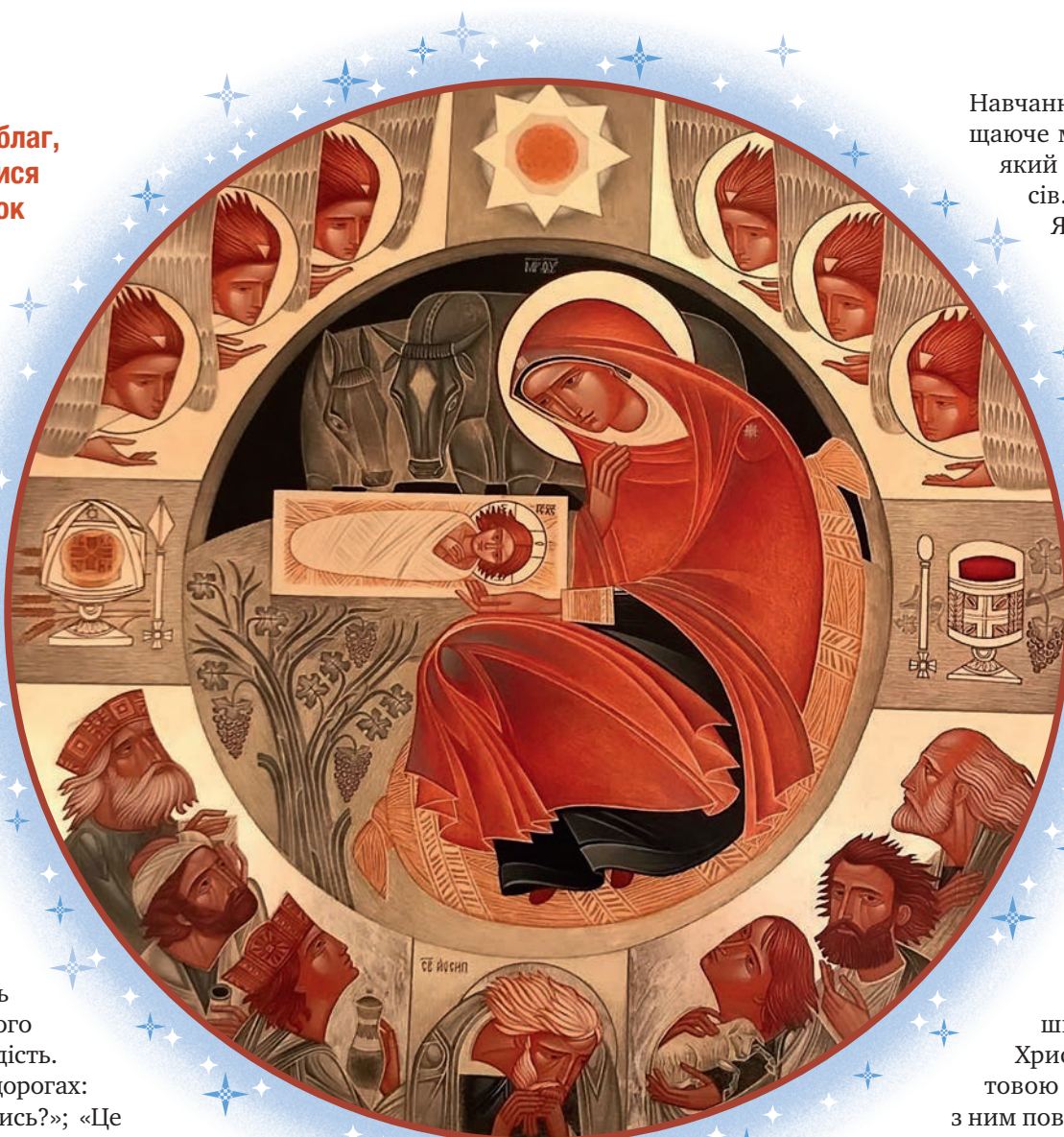
РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ 2019 р. ІЄРАРХІЇ УГКЦ В ЗАХІДНІЙ ЄВРОПІ

*Всечесному Духовенству, Преподобному Чернецтву і Боголюбивим вірним
Мир у Господі і наше Архиєрейське благословення!*

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!

Мир є одним з тих великих благ, про яке безперервно молилися в Старому Завіті. Цей дарунок є обіцяний вибраному народові як нагорода за вірність. Правдивий мир настане на землі разом з приходом Месії. Тому ангели сповіщають його, виспівуючи: «Слава Богові на висоті, а на землі – мир в людях доброї волі».

Пророк Ісаїя пригадує нам, що в месіанських часах «вовк буде жити вкупі з ягнятком; леопард біля козеняти лежатиме; телятко й левеня будуть пастися разом». Разом з приходом Месії оновиться мир і гармонія з початків Створення і настане новий порядок. Господь є Князем Миру і з хвилини свого народження несе нам мир і радість. Потім буде їх розсівати по всіх дорогах: «Мир вам!»; «Чого стривожились?»; «Це ж Я сам!». Присутність Христа в нашому житті є джерелом спокійного і непорушного миру.

Денис Тимчишин, «Різдво»

Навчання Христа становить «слово, звіщаюче мир». Це слово становить скарб, який успадкували Його учні всіх часів. «Мир залишаю вам, Мій мир Я даю вам. Не так, як світ дає, даю вам його».

Собор Ватиканський II в душпастирській конституції «Радість і надія» так говорить про мир: «А земський мир, який повстає з любови ближнього, є образом і наслідком Христового миру, який походить від Бога Отця. Сам Вовплочений Син, Князь миру, помирих всіх людей з Богом через свій хрест... Убив ненависть у власному тілі, а піднесений через воскресіння, виляв духа любови на людські серця».

Господній Мир, протиставляючись егоїзмові і не погоджуючись з несправедливістю, цілковито перевищує світовий мир, який може бути поверховий і неправдивий. Христос є нашим миром і нашою радістю; Християнин має бути людиною, готовою прийняти мир, а перебування з ним повинно приносити спокій і радість.

Продовження на 2 стор. ▼

«Ісус народжується відкинений деякими і байдужий для ще більшої кількості людей. Також і сьогодні можна зустріти ту саму байдужість, коли Різдво стає святом, в якому головними особами стаємо ми. Цей дух світськості полонив наше Різдво: слід визволити його!» **Папа Франциск, різдвяна проповідь, стор. 2**

С-на: Голос Америки

Частина політичних еліт у США вбачає в Московії країну, де правлять традиційні християнські цінності. І тим вона різко контрастує з Америкою, яка неначе-то перебуває в демографічному занепаді, заповнена темношкірими і втратила свою чесноту. Як є насправді? Про це на **5 стор.** міркує Енн Епплбаум

Колишній міністр оборони Греції Панос Камменос визнав нещодавно, що особисто тиснув на архієпископа Ієроніма та грецьких архієпископів, заохочуючи їх не визнавати ПЦУ. Він назвав рішення Собору Ієрархії Елладської Церкви про визнання ПЦУ «злочином». Дізнайтеся чому? І при чому тут Московія? **Стор. 8**

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ 2019 р. ІЄРАРХІЇ УГКЦ В ЗАХІДНІЙ ЄВРОПІ

▼ Продовження. Початок на 1 стор.

Людина, яка має мир у власній душі, спроможна передавати його майже спонтанно – інші шукають в ній опору і спокою. Як християни, ми повинні поширювати внутрішній мир нашого серця всюди, де перебуваємо.

В особливий спосіб будуть благословенні через Господа ті, які наглядають за миром поміж народами і які працюють для нього з чистими наміреннями. Над усе благословить Він тим, які моляться і присвячують себе справі єднання людини з Богом.

Ті, які посідають мир Господній і поширюють його в своєму середовищі, «синами Божими названі будуть». Святий Іван Золотоустий пояснює чому: «Дійсно, подвигом Єдинородного було: об'єднувати тих, котрі є віддалені і примирювати тих, які борються із собою».

Чи також і ми не повинні (в наших родинах, на робочих місцях,

посеред наших друзів) поширювати більшої єдності з Богом, а також ввічливих і радісних відносин поміж людьми? Коли створимо правдивий мир в своїх серцях, будемо могли жити як діти Божі, в братерстві з іншими людьми. Боже Дитинство є фундаментом миру і радості християнина. Воно буде нас скріплювати у складні хвилини. «Не тривожтеся, ані також не лякайтеся жодної шкоди, навіть тоді, коли обставини, в яких живете і працюєте, були найтрудніші... Божа Рука є так само могутня сьогодні, як була тоді, і коли буде потреба – зробить чуда».

Переживаючи період Свят Різдва Христового, стараймося ширити мир і радість, перемагаючи перешкоди; вчимося зустрічати Господа у всім, також в трудних хвилинах. Христос створив структури релігійно-церковні, щоб Його мир ми могли запрова-

джувати в нас, а через нас у всьому світі. Світ, в якому тепер проживаємо, найбільше потребує миру. Бачимо, що відбувається в ньому. Чи бомбами і вбиванням людей запровадимо мир? Світ є змучений. Оглядається за миром. Шукає його.

Наша Батьківщина Україна потребує миру як ніколи, переживає кризу миру, переживає також економічну кризу, але й ті, які нею правлять, і всі мешканці повинні мати багато миру в своєму серці. Христос приносить мир і для хворої, зболілої нашої землі. Коли його запровадимо – вона буде відроджена.

Миру з Вифлиему потребують наші єпархії, наші парохії. Потребують жителі Європи. Миру Христового потребуємо ми, які прибули до наших храмів, щоб різдвяним богослужінням звеличати народження Божого Сина. Зробім собі

постанову, що підпорядкуємось законам миру: буду плекати злагоду в родині; коли я прогніваний – не виноситиму важливих рішень; допоможу іншій людині, замість осуджувати чи критикувати її. Вони є складні, але можливі для здійснення. Коли це зробимо, доведемо, що ми усвідомили суть таємниці Вифлиємської події. Це буде доказ, що Христос і до мене прийшов.

Цього бажаємо Вам на ці свята Різдва Христового. Нехай Мир з неба огорне своєю силою і радістю всіх нас! А привітання ангелів – «Слава Богові на висоті, а на землі – мир в людях доброї волі!», – стане привітанням кожного з нас. Амінь.

Дано в Мюнхені, Лондоні, Парижі, Римі і у Києві, дня 13 грудня (30 листопада) 2019 р. Б., у празник святого всехвального апостола Андрія Первозванного

владика Петро (Крик) Апостольський Екзарх для українців у Німеччині і Скандинавії

владика Діонісій (Ляхович) Апостольський Екзарх для українців в Італії

владика Гліб (Лончина) Адміністратор Єпархії св. Володимира в Парижі, Апостольський Делегат у Швейцарії і країнах Бенілюксу

владика Йосиф (Мілян) Єпископ-помічник Київський, Голова Пасторально-міграційного відділу Патріаршої курії УГКЦ

отець-мітрат Микола Матвіївський Апостольський адміністратор Єпархії Пресвятої Родини із осідком у Лондоні (Великобританія)

З Катехизму УГКЦ

У богоматеринстві Церква споглядає і таїнство дівства Марії, величаючи її «Приснодівою». Латеранський собор 649 року сповідує «приснодівство» як дівство *перед, під час і після* народження Христа. «Ти перед Різдом – Діва, і в Різді – Діва, і по Різді далі пробуєш Діва». Під дівством Богородиці Церква розуміє її ціломудреність, тобто цілість сповненої благодаті особи, у якій гармонійно поєднані тілесні і духовні устремління у звершенні Божого

покликання. Її дівство – це дівство «ума, душі і тіла». Церковна іконографія символічно зображує дівство Марії зірками на її чолі і раменах. Дівчою і нетлінною була смерть Марії, названа Церквою Успенням. Марія, «плоттю уснувши», була Своїм Сином «пробуджена» до життя у славі: «Переставилася до життя, бувши Матір'ю Життя». Господь прославив душу і тіло Марії – першої обожествленої з-поміж людського роду. [189]

ДУХ СВІТСЬКОСТІ ПОЛОНИВ НАШЕ РІЗДВО

«Божя благодать з'явилася спасенна всім людям» (Тит 2,11). Слова святого апостола Павла пояснюють таїнство цієї святої ночі: явилася Божя благодать, Його безкорисливий дар; в дарованому нам Дитяті стає конкретно Божою любов до нас.

Це ніч слави, тієї слави, яку проголошували ангели у Вифлеємі, і яку ми проголошуємо по всьому світі.

Едвард Берн-Джонс (1833-1898), «Вифлеємська зірка», Музей і картинна галерея м. Бірмінгем, Великобританія

Це ніч радості, тому що від сьогодні й назавжди Бог, Вічний, Безмежний є Богом-з-нами: Він недалеко, ми не мусимо шукати Його в небесних сферах чи в якихось містичних ідеях; Він близько, Він став людиною і ніколи не втомиться від нашої людської природи, яку вчинив Своєю. Це ніч світла: того світла, провіщеного Ісаєю (пор. 9,1), що просвічує тих, які ходять у темряві, воно явилася та огорнуло вифлеємських пастухів (пор. Лк 2,9).

Продовження на 3 стор. ▼

ДУХ СВІТСЬКОСТІ ПОЛОНИВ НАШЕ РІЗДВО

▼ Продовження. Початок на 2 стор.

Пастухи просто відкривають, що «хлоп'ятко нам народилося» (Іс 9,5) і розуміють, що вся ця слава, вся ця радість і все це світло зосереджуються в цій єдиній точці, в цьому знакові, вказаному ангелом: «Знайдете Дитя сповите, що лежатиме у яслах» (Лк 2,12). Це знак назавжди, щоб знайти Ісуса. Не лише тоді, але також і сьогодні. Якщо хочемо відсвяткувати справжнє Різдво, споглядаймо на цей знак: тендітна простота малого немовляти, ніжність Його спочивання в яслах, ніжність пелюшок, якими Його повито. Там перебуває Бог.

Цим знаком Євангеліє відкриває нам парадокс: говорить про кесаря, про правителя, про великих цього часу, але уприсутнюється не там. Він не являється в благородній палаті царського палацу, але серед убогості стайні; не серед примарної розкоші, але в простоті життя; не у владі, але у вражаючій простоті. І для того, щоб Його зустріти, слід йти туди, де Він перебуває: необхідно схилитися, зійти вниз, стати малими. Дитя, що народжується, ставить перед нами виклик: Воно кличе нас полишити ілюзії примарного, щоби прямувати до суттєвого, відмовитися від наших ненаситних претензій, залишити постійне незадоволення та смуток за якимось речами, яких завжди бракуватиме. Нам буде корисно залишити ці речі, аби в простоті Бога-Дитяти віднайти мир, радість і світлий сенс життя.

Піддаймося викликові, який перед нами ставить Дитя у яслах, але також викликові з боку дітей, які сьогодні не лежать в колисках, приголублені любов'ю матері та батька, але покладені в нужденних «яслах гідності»: у підвальних сховищах, ховаючись від бомбардувань, на тротуарах великих міст, на дні перенавантажених мігрантами човнів. Нехай стануть для нас викликом діти, яким не дозволяють народитися, які плачуть, бо ніхто не вгамовує їхнього голоду, які тримають в руках не іграшки, а зброю.

Таїнство Різдва ставить виклик і хвилює, бо є, одночасно, таїнством надії і таїнством смутку. Воно носить в собі присмак смутку, адже любов не приймають, життя викидають, немов непотріб. Подібно трапилося зі святыми Йосифом і Марією, які зустріли зачинені двері та поклали Ісуса в яслах, «тому що не було для них місця в заїзді». Ісус народжується відкинений деякими і байдужий для ще більшої кількості людей. Також і сьогодні можна зустріти ту саму байдужість,

коли Різдво стає святом, в якому головними особами замість Нього стаємо ми; коли світла торгівлі затінують Боже світло; коли ми журимося подарунками, але залишаємося нечутливими до відкинутих за борт суспільного життя. Цей дух світськості полонив наше Різдво: слід визволити його!

Але Різдво, насамперед, має присмак надії, адже, незважаючи на нашу пітьму, знову сяє Боже світло. Його привітне світло не лякає; Бог, закоханий у нас, притягає нас Своєю ніжністю, народившись між нами убогим і слабким, як один із нас. Народжується у Вифлеємі, що означає «дім хліба». Здається, що цим Він хоче нам сказати, що народжується, як хліб для нас; народжується, аби дати нам Своє життя; приходить у наш світ, аби принести нам Свою любов. Він не прийшов, аби пожирати й наказувати, але щоб годувати й служити. Таким чином, існує безпосередній зв'язок між яслами і хрестом, на якому Ісус стане роздробленим хлібом: це провідна нитка тієї любові, що приносить себе в дар і спасає нас, що проливає світло на наше життя, впливає мир у наші серця.

В ту ніч це зрозуміли пастухи, що належали до найвідкиненіших верств свого часу. Але ніхто не є відкиненим у Божих очах, тому саме вони були запрошені на Різдво. Той, хто був самовпевненим, самодостатнім, перебував удома серед своїх справ, натомість пастирі «пішли притьмом» (пор Лк 2,16). Тож і ми дозволимо, аби Ісус цієї ночі потривожив нас і покликав, йдімо до Нього з довірою, починаючи від того, в чому почуваємося маргіналізованими, починаючи від своїх обмежень, починаючи від своїх гріхів. Наблизьмося до Бога, Який стає близьким, зупинімося, щоб споглядати вертеп, уявляймо Ісусове народження: світло й мир, максимальна убогість і відкинення. Вхodyмо у справжнє Різдво разом з пастухами, принесімо Ісусові те, ким ми є, наші виключення та незаліковані рани. Таким чином, в Ісусі ми відчуємо справжній смак Різдва: прекрасність стану бути любленими Богом. **Стоїмо разом з Марією та Йосифом перед яслами, перед Ісусом, що народжується як хліб мого життя. Споглядаючи Його смиренну та безмежну любов, просто подякуймо Йому: дякую Тобі за те, що Ти все це зробив для мене.**

Проповідь Папи Франциска, яку він виголосив 24 грудня 2016 р. в базиліці Святого Петра у Ватикані. Подано за: Радіо Ватикан

УКРАЇНСЬКЕ РІЗДВО НА БАВАРСЬКОМУ РАДІО

06 січня 2020 року в ефірі другого Баварського Радіо о 20:45 буде транслюватися щорічна різдвяна радіопередача «Українське Різдво» зі святковим привітанням Апостольського екзарха для українців-католиків в Німеччині та Скандинавії владики Петра Крика. (А.Ф.)

ХРИСТІЯНИ ПЕРЕСЛІДУВАНІ БІЛЬШЕ, НІЖ БУДЬ-КОЛИ

«Переслідувані більше, ніж будь-коли» – таку назву має Рапорт про переслідування християн між 2017 та 2019 роками в 20 країнах з найвищим рівнем переслідування. Презентація рапорту, який приготувала Папська Фундація «Допомога Церкві в потребі», відбулася у жовтні 2019 р. в Римі. Згідно з даними рапорту, порівняно з представниками інших релігій, християни зазнають найбільшого переслідування в світі, а ісламістські фундаменталісти перемістилися з Близького Сходу до Африки й південної та східної Азії. Від липня 2017 року до тепер ситуація не покращилася, а, навпаки, до списку країн, де християни зазнають переслідування, увійшло ще три країни: Камерун, Буркіна-Фасо та Шрі-Ланка. У період від липня 2017 року до тепер найжорстокіші антихристиянські напади мали місце в південній та східній Азії, насамперед, у Шрі-Ланці, де на Великдень 2019 р. в Коломбо, найбільшому місті країни, загинуло 258 осіб. (Радіо Ватикан)

2200 РІЗДВЯНИХ ПОДАРУНКІВ ДІТЯМ ВОЇНІВ АТО/ООС

Понад 2200 різдвяних подарунків для дітей українських воїнів та вимушених переселенців передали молоді українці діаспори в рамках акції «Теплом зігріємо серця». Акцію вже вшосте організовує СУМ – одна з найбільших молодіжних українських організацій світу. Юні українці – члени сумівських осередків США, Канади, Великої Британії, Німеччини, Австралії впродовж року збирали кошти, організовуючи різноманітні благодійні та мистецькі заходи, щоб пожертвувати зібране на закупівлю подарунків для своїх ровесників в Україні. «Особливістю акції є те, що більшість подарунків – адресні. Пакунки формують, виходячи з потреб конкретної дитини. Солодощі, іграшки, книги, канцелярське приладдя, одяг та взуття – ось далеко не повний перелік гостинців. А ще закордонні українці вкладають у такі пакунки виготовлені власноруч листівки-побажання, і, звичайно ж, тепло своїх сердець», – розповів Юрій Іляш, координатор добродійної акції СУМ. Завдяки зусиллям сумівців з різних країн світу, за 5 попередніх років проведення цього благодійного проєкту дітям українських воїнів передано понад 9,5 тисяч пакунків із дарунками на загальну суму більш як 270 тисяч доларів США. **На світліні юнацтво СУМ, осередок Виппані (штат Нью-Джерсі, США) передає наплічники з дарунками ровесникам в Україні.** (Укрінформ)

КНИГА ПРО ЛІТУРГІЙНЕ ЖИТТЯ СВЯЩЕННИКІВ УГКЦ У ПІДПІЛЛІ

Автором монографії є отець доктор Іван Говера. Про вихід книжки повідомив синкел у справах монашества Львівської архієпархії УГКЦ о. Юстин Бойко. «Сьогодні у видавництві "Свічадо" вийшла друком унікальна монографія мого довголітнього друга і приятеля отця доктора Івана Говери, яка є плодом його багаторічних наукових пошуків, присвячених літургійному життю священників УГКЦ у підпіллі. Книга унікальна тим, що базується на спогадах учасників переслідуваної УГКЦ, а до того ж сам автор ступив на дорогу священства у підпіллі! Справді, це перша поважна наукова праця за всі роки незалежності, у якій осмислюється на науковому рівні наріжних ділянок життя Церкви – Літургія! Саме Служба Божа була основою, на якій будувалося підпільне життя УГКЦ. Саме завдяки Євхаристії наша Церква перейшла найстрашніші випробування. І саме Євхаристія залишається основою життя Церкви сьогодні!» (velychlviv.com)

ВТРАТИ НА ФРОНТІ У 2019 РОЦІ

Бойові втрати української армії на Донбасі з початку 2019 року (станом на 17 грудня) склали 97 загиблих військових. Також від початку року в зоні Операції об'єднаних сил внаслідок боїв поранено 499 військовослужбовців. Ще 78 бійців зазнали інших ушкоджень. «Інші загиблі [померлі] – 77 осіб», – зазначають у Генштабі про бойові втрати. Найбільше українські вояки гинуть від: снайперського вогню; обстрілів з мінометів та гранатометів; підривів на мінах. У 2018 році на Донбасі бойові втрати української армії склали 110 військових, а у 2017 році – 198 вояків. (Новинарня)

Українці в Німеччині

ДЕНЬ ЖАЛОБИ У ГАЙЛЬБРОНІ

Уже традицією стало для Української громади Гайльбронну вшанування пам'яті українців, котрі загинули у Другій Світовій війні 1939–1945 років за межами своєї Батьківщини. В черговий раз громада зібралася біля Пам'ятника українцям – жертвам війни у День Жалоби, цього разу 17 листопада 2019 року, що є днем вшанування пам'яті жертв війни, терору, тиранії та диктатури.

Жалобна панахида у Гайльброні

Починаючи з 2017, за рішенням мера міста Гарі Мергеля, від імені влади міста до Пам'ятника покладається вінок, що є символом пошани до мільйонів невинно загинув у цій війні українців.

Українська громада Гайльбронну, зокрема активістка Анастасія Козак, з особливою ретельністю підійшли до організації урочистостей. Пані Анастасія народилася у Німеччині у сім'ї українців, котрі були примусово вивезені у час війни на роботу до Німеччини, тобто є прямим нащадком покоління, якому присвячений цей Пам'ятник. Поминальну церемонію та панахиду відправив біля Пам'ятника на кладовищі у Гайльбронні-Зонтгаймі отець Роман

Піаніст Яромир Боженко

Врушак. Церемонія зібрала як членів громади, так і її багаточисленних гостей. Присутні виконали пісню Січових Стрільців «Чуєш, брате мій». Ця подія висвітлювалася журналістами місцевої газети «Heilbronner Stimme».

Друга частина урочистостей відбулася у затишній залі Громадського центру католицької громади святих Петра та Павла у центрі Гайльбронну. Почесним гостем вечо-

ра став відомий піаніст та педагог Яромир Боженко. Його зворушливе виконання творів українського композитора Василя Барвінського налаштувало публіку на хвилю роздумів та скорботи. Яромир Боженко є випускником Львівської національної музичної академії ім. Миколи Лисенка, а також університету в Есені. Він неодноразово перемагав у міжнародних музичних конкурсах в Україні, Канаді, Польщі та Японії.

Головною подією цього вечора стала доповідь професора Дмитра Злепка з Мюнхену на тему «Українці в німецьких концтаборах». Дмитро Злепка – історик, дослідник соціально-політичної історії України, причин і наслідків Голодомору в Україні 1932–1933 років, а також історії українських в'язнів німецьких концтаборів. Пан Злепка – випускник філософського факультету Університету Людвіга Максиміліана в Мюнхені, професор Українського Вільного Університету у Мюнхені, автор численних наукових праць та доповідей. Багаточисленні

факти доповіді підкреслили в черговий раз масштаби трагедії українських в'язнів німецьких концтаборів.

Ведучі вечора зазначили, що також і сусідні українські громади активно долучаються до вшанування пам'яті українців, які загинули у Другій Світовій війні за межами своєї Батьківщини. Так, поблизу Штутгарту, неподалік містечка Заксенгайм відкрито невідоме досі поховання українців – примусових робітників 1942–43 років. Тут, далеко від рідної землі, знайшли свій останній притулок 667 іноземних примусових робітників, з яких 410 українці. Створена спільна німецько-українська робоча група, до якої увійшли «Товариство історії рідного краю Заксенгайм» та «Спілка українців Штутгарту» залучила до співпраці місцеві архіви, відділ охорони історичних пам'яток та органи місцевої влади. Результатом спільної роботи стала пам'ятна дошка на місці поховання з іменами жертв війни.

Пам'ятник українцям – жертвам Другої світової війни 1939–1945 рр. має для Української громади у Гайльброні особливе значення. Він став також і символом відродження та об'єднання Громади, яка росте і розвивається.

Для «ХГ»
доктор Анна Гайдук,
Гайльброн, Вюртемберг

РІЗДВО ХРИСТОВЕ
І ВІДРОДЖЕННЯ ЛЮДСТВА

Христове Різдво повинно зупинити бодай на хвилинку кожную віруючу людину перед вертепом Божого Дитяти, щоб вона подумала серйозно про значення, народження в людському тілі Божого Сина. Христос прийшов на світ принести людям вічне спасіння.

У раю наші прародичі своїм гріхом непослуху Богові порвали всі первісні зв'язки з Богом. Цей гріх знищив усі їхні надприродні дарування, залишаючи їх тільки з природними дарами, відокремленими від надприродного життя і Бога,

та безсилами, щоб направити те лихо, яке спричинив їхній гріх. Дальше спасіння могло прийти тільки від Бога, а ніяк від людей.

Святе Писання каже нам, що Бог у своїй мудрості й любові створив людину на свій образ і на свою подо-

бу, наділяючи її особливими даруваннями. Дав їй розум, свободну волю, безсмертну душу. Людина жила в особливому стані дружнього спілкування з Богом, мала призначення до вічного щасливого життя у небеснім Царстві.

Однак, сотворена людина, незважаючи на всі свої природні й надприродні дарування, піддалася намові диявола та свідомо й добровільно збунтувалася проти свого Творця. Цей непослух Богові вчинив радикальний переворот в існуванні первісної людини та в існуванні

усіх її нащадків. Він знищив усі її надприродні дарування, залишаючи їй тільки природні ослаблені дарування, притемнений розум та свободну, але ослаблену, схильну до зла волю.

Порушивши Божу волю, вона втратила всі свої надприродні дарування: безсмертність, дружне спілкування з Богом, гармонійне досконале панування над природою, над собою, та своє призначення до вічного життя з Богом. Цю райську трагедію Св. Писання та вчення Церкви зве первородним гріхом. Уна-

слідок упадку людини Бог вигнав її з раю, щоб порала землю серед жажливих життєвих умовин.

Однак, Бог у своїй любові, проганяючи людину з раю, дав їй потішаючу обіцянку послати на світ Месію, який викупить людство від цього смертного прокляття, що його спричинив гріх.

Продовження на 5 стор. ▼

РІЗДВО ХРИСТОВЕ І ВІДРОДЖЕННЯ ЛЮДСТВА

▼ Продовження. Початок на 4 стор.

Знедолене гріхом людство з покоління в покоління чекало на здійснення тієї Божої обітниці – приходу Відкупителя. А Господь поступово об'являв свій план відкуплення людського роду, час від часу посилаючи до людей своїх пророків, які віщували в Його ім'я прихід на світ Спасителя. Врешті, прийшла повнота часу, і Бог справді додержав своєї обітниці. На світ, щоб спасти людей, у людському тілі народився Божий Син.

Св. ап. Павло в листі до євреїв пише про сповнення цієї Божої обіцянки так: «Багаторазово й багатьма способами Бог говорив колись до батьків наших через пророків. За останніх же цих днів він говорив до нас через Сина, якого зробив спадкоємцем усього і яким створив віки. Він – відблиск його слави, образ його істоти, підтримуючи все своїм могутнім словом, здійснив очищення гріхів і засів праворуч величі на висоті» (Єв.1,1–4).

Спаситель прийшов на світ на те, щоб примирити людину з Богом, сотворіння з його Творцем, та помирити людину з людиною. Прийшов до своїх, а свої його не прийняли. Бог сповнив свою обітницю. Єдинородний Божий Син справді прийшов на світ, і Його народження стало центральною подією всієї історії людства, надаючи світові новий напрям, зворотну дорогу до Бога та до своєї надприродної мети – вічного життя в Царстві Божому. Спаситель приніс з неба людям

Олег Шупляк, «Різдво»

надприродний лік на подолання гріха та його наслідків, лік, якого до приходу Спасителя людство не мало. Однак яке дивне це таїнство і злоба гріха!

«СВІТЛО ПРИЙШЛО У ЦЕЙ СВІТ, але СВІТ ВОЛІЄ ТЕМРЯВУ» (Ів. 1,5)

Сама тільки вістка про народження обіцяного Спасителя створила до нього холодне й вороже наставлення. Першим з-поміж людей, що поставився до народженого Спасителя холодно й вороже, був владолубний цар Ірод. Він ще не бачив новонародженого Божого Дитяти, ні його краси; ще

не чув його дитячого плачу, ні його Божої науки, не був свідком жодного з його величних діл і чудес. Однак заздрість та уявний страх, щоб не втратити влади на користь якогось нового царя, довела його до жахливого рішення: убити новонародженого Царя. Наказав убити всіх новонароджених дітей-хлопців у Вифлеємі. Бог, однак, врятував новонароджене Дитя втечею Пресвятої Родини до Єгипту.

Христос, не зважаючи на холодне, байдуже та вороже ставлення до Нього, не розчарувався тим. Він прийшов кликати до спасіння

не праведників, а грішників. Він Спаситель усіх людей. Теж і тих, що Його ще не пізнали, що, пізнавши, від Нього відхилились, та тих, що вороже ставляться до Нього, до Бога, до його Церкви, взагалі до релігії: «Я не хочу смерті грішника, але, щоб навернувся і жив».

Отже, Христос відчинив двері спасіння для всіх людей. Однак кожна людина зі свого боку мусить прийняти всі умови цього спасіння. Мусить визнати Христа своїм Спасителем, повірити в Його науку та згідно з нею вести своє життя. Мусить застосовувати до свого духовного вдосконалення засоби надприродні, оперті на сильній вірі та піддержані гарячою молитвою. Відхилиючи надприродні засоби спасіння, без віри, без молитви, без користування Святими Тайнами, людина не спасеться.

«БЕЗ ВІРИ НЕМОЖЛИВО ПОДОБАТИСЯ БОГОВІ» (Євр. 11,6)

А Христос зумовлює вічне спасіння вірою в його Євангелію і хрещенням. Але тільки своїм людським розумом і людським знанням, якими є віра, молитва, Святі Тайни, збереження Божих заповідей тощо, людина не здобуде вічного спасіння. Тому Христос почав проповідувати свою Євангелію таким своїм зверненням до всіх людей: «Сповнився час, і Царство Боже близько; покайтеся і вірте в Євангелію» (Мр.1,15).

Цього Божого спасіння, що його приніс на світ Божий Син, необхідно потребує сучасне суспільство. На жаль, воно, замість звертатися до небесного послання Ісуса Христа, до Його св. Євангелії, до св. Церкви та надприродної релігії, яку сам Бог об'явив, мобілізує всі свої сили, щоб через радіо, телевізю та модерні електронні засоби дехристиянізувати суспільство.

Ми, християни, не можемо зустрічати Різдво Христове, цю надприродну і таку величну для всього людства подію, байдуже або тільки в його культурному, фольклорному та бізнесовому розмірі. Не годиться нам, заклавши руки, байдуже дивитися як з року в рік зникає духовний зміст і надприродне значення цієї великої різдвяної містерії.

Різдво, як жодне інше свято, є святом родини. А як наші християнські родини покалічені подружньою незгодою, розлученнями! Як далеко вони відстали від християнського зразку Назаретської родини: Праведного Йосифа, Пречистої Діви Марії та Дитяти Ісуса!

Усе це повинно заохотити всіх християн, зокрема наші родини, наші церковні, громадські та політичні організації, щоб перед вертепом Божого Дитяти серйозно подумали про ці такі важливі питання, що не годяться з ученням Божого Сина, чи взагалі з нашим християнським покликанням.

о. Василь Цимбалістий ЧСВВ, «Світло»

С-на: Jerry Cooke / Corbisvia Getty

НОВА ХВОРОБА ЗАХОДУ: ФАЛЬШИВЕ ЗАХОПЛЕННЯ МОСКОВІЄЮ

Американські консерватори, які асоціюють себе із путінським режимом, відмовляються бачити Московію такою, якою вона насправді є.

Едді Шервуд був відомим американським місіонером, а також (зараз це – рідкість) християнином-соціалістом. У 1920–1930-х роках він здійснив більше десяти подорожей до СРСР. Він бачив проблеми СРСР, але також багато що вподобав там.

Замість сварливих, корумпованих демократичних політиків він написав в

одній зі своїх книг про ту країну: «Сталін править (...) своєю проникливістю, чесністю, міцною сміливістю, незламною волею і титанічною енергією». Замість жадібності, яку він вважав так поширеною в Америці, московити здавалися йому працівниками, що працюють заради самого робочого процесу. А головне – він думав, що знайшов у Московії щось, чого не вистачало його власному індивідуалістичному суспільству: «єдину філософію життя». У Московії, писав він, «все життя зосереджено на центральній меті.

Його спрямовано на єдину високу мету і це підживлюється такою потужною, променистою мотивацією, що життя, здається, має вищу значимість».

Едді помилявся з приводу більшої частини побаченого. Йосиф Сталін був брехуном і масовим вбивцею; московити працювали, бо були голодними та боялися. «Єдина філософія життя» була химерою, а реальність – це тоталітарна держава, яка використовувала терор і пропаганду для підтримки цієї «єдності».

Продовження на 6 стор. ▼

НОВА ХВОРОБА ЗАХОДУ: ФАЛЬШИВЕ ЗАХОПЛЕННЯ МОСКОВІЄЮ

▼ Продовження. Початок на 5 стор.

Але Едді, як і інші його сучасники, мав схильність захоплюватися Радянським Союзом саме тому, що він надзвичайно критично ставився до економіки та політики своєї країни, Америки епохи депресії. У цьому він був не один.

У своїй знаковій книзі 1981 року «Політичні паломники: Мандрівки західної інтелігенції до Радянського Союзу, Китаю та Куби» Пол Голландер написав про гостинність, яку виявляли до західних відвідувачів-прихильників комуністичного світу: бенкети в Москві для Джорджа Бернарда Шоу, бенкети, які влаштовували для Марії Маккарті та Сьюзан Сонтаг у Північному В'єтнамі. Але його висновок полягав у тому, що ці заходи не були ключовими для пояснення того, чому деякі західні інтелектуали закохалися в комунізм. Набагато важливішим було їхнє відчуження від власних культур: «Інтелектуали, критично налаштовані щодо власного суспільства, виявились дуже сприйнятливими до заяв, виголошених речниками товариств, які вони перевіряли під час цих подорожей».

Голландер писав про «лівих» інтелектуалів у XX столітті, багато таких людей й досі існують, вони співають оди лівим диктаторам Венесуели чи Болівії, які не люблять Америку. У нашому суспільстві, як і в більшості інших, також є чимало людей, яким платять, щоби вони допомагали ворогам Америки або поширювали їхню пропаганду. Так було завжди. Але в XXI столітті ми повинні також боротися з новим явищем: праві інтелектуали, тепер глибоко критичні до власних суспільств, почали співати оди правим диктаторам, які не люблять Америку. І їхні мотиви є напрочуд знайомими.

Навколо себе вони бачать виродження, расове змішання, демографічні зміни, одностатеві шлюби, релігійний занепад. Америка, яку вони насправді населяють, більше не відповідає тій білій, англосаксонській, протестантській Америці, яку вони пам'ятають, або вважають, що пам'ятають. І тому вони почали шукати за кордоном, прагнучи знайти духовно об'єднані, етнічно чисті нації, які, як вони уявляють, є морально сильнішими за їхні. Нації, наприклад, такі як московити.

Піонером цих пошуків став Патрік Б'юкенан, хрещений батько сучасних т.зв. «альтернативних правих», почуття якого до іноземних авторитаристів змістилися в той час, коли він почав писати книги з такими заголовками, як «Смерть Заходу» та «Самогубство наддержави». Його публікації з презирством виливають бруд на сучасну Америку, місце, яке він колись з огидою описував як «мультикультурну, багатоетнічну, багаторасову, багатомовну, універсальну націю, уособленням якої є Барак Обама». Америка Б'юкенана перебуває в демографічному занепаді; вона є заповненою темношкірими, і втратила свою чесноту. Захід, писав він, піддався «сексуальній революції через легкі розлучення, розгульний розбещеності, порнографії, гомосексуалізму, фемінізму, абортів, одностатевим шлюбам, евтаназії, самогубству – витісненню християнських цінностей голлівудськими цінностями».

Ця літання жахів мало чим відрізняється від того, що можна почути у більшості вечірніх програм на Fox News. Послухайте Такера Карлсона. «Американська мрія вмирає», – заявив Карлсон одного з нещодавніх вечорів, у монолозі, де також згадував «темну епоху, яку ми переживаємо». Карлсон також витратив багато ефірного часу, нагадуючи про те, як Сполучені Штати «колись у багатьох аспектах були кращою країною, ніж зараз», тоді, коли були «більш згуртованими». І не

дивно: іммігранти «сплюндрували Америку, завдяки декадентським і самозакоханим політикам, які відмовляються захищати націю».

Яке жаливе місце описують усі ці люди. Хто хотів би жити в такій країні? Або, інакше кажучи: хто б не співчував ворогам такої країни? Як виявляється, багато хто це і робить. Безумовно, це робить і Б'юкенан.

Московитські кібервоєнки працюють зі щоденною рішучістю, щоби підірвати американські комунальні та електромережі. Московитські інформаційні воїни намагаються деформувати американські політичні дебати. Московитські наймані вбивці вбивають людей на вулицях західних країн. Московитську ядерну зброю націлено на нас і наших союзників.

Тим не менше, Б'юкенан почав захоплюватися московитським президентом, оскільки він «відстоює традиційні цінності проти західних культурних еліт». Вкотре він відчуває мерехтливу приманку того невлучного почуття «єдності» та мету, якої завжди не вистачає складній, різноманітній, сварливій Америці. Вражений тим, як московитський президент використовує православні вистави на публічних заходах, Б'юкенан навіть вважає, що «Путін намагається відновити Православну Церкву як моральний компас нації, який існував протягом 1000 років, перш ніж Московія потрапила в полон до атеїстичної та язичницької ідеології марксизму».

Він не один. Переконання, що Московія стоїть на нашому боці у війні проти секуляризму та сексуального декадансу, поділяється чималою кількістю американських християнських лідерів, а також їхніми колегами з європейських ультраправих.

Наприклад, серед них є сірі кардинали, що стоять за Всесвітнім конгресом сімей (WCF), американською євангелістською організацією проти геїв, яку Б'юкенан відкрито хвалив. Один з колишніх лідерів WCF, Ларрі Джейкобс, одного разу заявив, що «московити можуть бути християнськими рятувальниками світу». У WCF навіть є московитська філія, якою керує Алексей Комов, особа, пов'язана з Костянтином Малофєєвим, московським олігархом, який організовував ультраправі зустрічі по всій Європі. На останній зустрічі WCF у Вероні старші московські священники спілкувалися з лідерами ультраправого італійського руху, ультраправого руху Австрії та їхніми товаришами з Америки.

Підтримка Карлсоном Московії взагалі набуває форми різкого сарказму, а не відкритого захоплення. Так само, як колись позувала Джейн Фонда, лише заради провокації, з північно-в'єтнамською зенітною гарматою, Карлсон почав дражнити своїх глядачів і критиків кумедно-протилежними поглядами на Московію. «Чому я не маю вболівати за Московію?», – запитав він нещодавно. За кілька днів він знову спробував: «Я думаю, що ми, мабуть, повинні стати на бік Московії, якщо нам доведеться вибирати між нею та Україною».

На щастя для всіх таких критиків, їм не доводиться проводити багато часу в країні, за яку вони «хвилюються»,

бо немає більшої фантазії, ніж думка про те, що Московія – країна християнських цінностей.

Насправді Московія має один з найвищих показників абортів у світі, майже вдвічі більший за показник у США. Вона має надзвичайно низький показник відвідування церкви, хоча цифри важко виміряти, і не в останню чергу тому, що будь-яка форма християнства поза Православною Церквою, що контролюється державою, цілком може вважатися культом. Опитування 2012 року показало, що релігія відіграє важливу роль у житті лише 15 відсотків московитів. Лише 5 відсотків московитів прочитали Біблію.

Карлсон вголос роздумує про расову неоднорідність Америки, запитуючи: «Наскільки точно різноманітність є нашою силою?» Проте, у нього виникла б справжня дилема в самій Московії. Майже 20 відсотків громадян Московії навіть не ідентифікують себе як московитів, заявляючи опитувачам, що вони належать до різних національностей, починаючи від татарської та азербайджанської до української та молдовської; більше 6 відсотків московитів є мусульманами, на відміну від 1,1 відсотка населення США. І це може бути грубим недооцінюванням фактичної кількості мусульман у Московії, бо в деяких районах країни мусульмани не мають права спілкуватися з опитувачами.

Пам'ятаєте всі ті фальшиві історії про шведські та британські околиці, які нібито належать до заборонених зон, де керує закон шаріату? У Московії є реальна провінція – Чеченія, яка офіційно регулюється законами шаріату. Місцевий режим визнає багатожонство, вимагає, щоб обличчя жінок були прикритими в громадських місцях, і там катують геїв. Це закрита зона, прямо всередині Московії.

Щодо самого Путіна, то немає жодних доказів того, що цей колишній офіцер КДБ насправді повернувся, але є багато доказів того, що останні путінські публічні прояви християнства є настільки ж цинічними, як і «велична любов» Сталіна до робітничого класу. Крім усього іншого, вони є корисними саме тому, що можуть обдурити наївних іноземців.

Але вам не потрібно слухати мене. Послухайте натомість слова молодого московита Єгора Жукова, якого судили за публікацію відео, де піддано критиці режим. У надзвичайній промові у залі суду він згадав про слова гучної підтримки «інститутів сім'ї» (яку Путін часто згадує в Московії) і протиставив це дійсності: «Непроникний бар'єр ділить наше суспільство надвоє. Усі гроші зосереджено вгорі, ніхто там не збирається втрачати їх. Все, що залишилося внизу – без перебільшення – це відчай. Знаючи, що їм немає на що сподіватися, що як би вони не старалися, вони не можуть принести щастя ні собі, ні сім'ї, московитські чоловіки виливають агресію на дружин, або спиваються, або вішаються. У Московії [другий] найвищий у світі рівень самогубств серед чоловіків.

Продовження на 7 стор. ▼

НОВА ХВОРОБА ЗАХОДУ: ФАЛЬШИВЕ ЗАХОПЛЕННЯ МОСКОВІЄЮ

▼ Продовження. Початок на 5 стор.

Як результат, третина всіх родин в Московії – це самотні матері з дітьми. Хотілося б мені знати: оце так ми захищаємо інститут сім'ї?»

Реальність Московії не в цьому – як реальність сталінізму, це справа не в Шервуді Едді і не в Джорджі Бернарді Шоу. Американські інтелектуали, які зараз стають відчуженими від країни, у якій вони мешкають, не цікавляться реальністю. Їх цікавить фантастична нація, яка відрізняється від ненависної їм

країни. Америка зі своїм складним соціальним і політичним, а також етнічним розмаїттям, з Конституцією, яка гарантує, що ми ніколи не будемо змушеними відчувати себе так, ніби «все життя зосереджено на центральній меті» – ця Америка більше не є для них привабливою.

Більшість з них знає, що ця фантазійна іноземна нація, якою вони захоплюються, прагне покласти край усьому розмаїттю.

Вона прагне підірвати американську демократію, ослабити американський вплив та зменшити американську могутність. Але для тих, хто не любить американську демократію, хто є у відчаї від американського впливу і гнівається через американську владу, для них це саме те, що треба.

**Енн Епплбаум, «The Atlantic»,
переклад українською – Angelica Gordon.
Подано за: «Radio Lemberg»**

На середину листопада запланована велика акція: з України прибуває декілька більших груп. Стаємо у два ряди біля готелю «Росія», а оскільки з нами два священники, розпочинаємо молебень до Матері Божої. І хоча мете мокрий сніг, отець Ярослав Лесів та отець Михайло Низькогус вдягають ризи й усі разом урочисто стаємо до молитви. Нас більше сотні й нас ніхто не зачіпає, не проганяє. Охоронці порядку лише скося позирають на нас.

Після обіду йдемо до резиденції Пімена, де останнім часом ми є частими гістьми. До нас виходять священники РПЦ. Розпочинають розмову, наскрізь неприязну, демагогічну, словом, без взаєморозуміння.

Після ночі, коли більшість з нас ночує на вокзалі – розмістити таку велику групу на квартирі просто неможливо, і так покотом сплять на підлозі квартири, гостинно наданої нам московськими господарями, а декілька осіб навіть примудряються спати на долівці у ванній – сходимось знову перед готелем. А описля вже з отцем Низькогусом мандруємо в Останкіно до телецентру. Перед головним будинком – велетенська площа. Тут можна знімати сцени-картини баталій. Неподалік озерце. Влітку тут напевно дуже гарно, але зараз мете сніг і люди не дуже тепло вдягнуті. Тож треба поспішати, щоб до-

могтися дозволу на зустріч з працівниками «Погляду».

Місія виявилася безуспішною – чиновник, закостенілий реакціонер, явно бажає нас позбутися. Але поки ведуться з ним переговори, на площі вишикувався ряд вірних, у кожного в руці плакат, в середині отець, наша сестра Олімпія з іконою Богоматері, друга ікона Серця Ісусового в руках літньої жінки. І вся громада під свист завірюхи співає греко-католицький гімн.

Поволі з будинку почали висовуватися голови цікавих, описля нас почали фотографувати з вікон. І не встигли ми доспівати пісню до кінця, як вже на площі з'явився юнак з відеокамерою. Обідня перерва збільшила кількість зацікавлених, з яких більша частина відверто співчуваючих нам. Міліція, яка надій-

шла, виявилася з одних країв з нами. На завершення отець Низькогус бажає капітану міліції дослужитися чину генерала й через недовгий час ми залишаємо телецентр і проваджуємо на вокзал наших від'їжджаючих.

У Москві залишається невелика групка людей. Перед нами тиждень до від'їзду Горбачова у Ватикан. Важкий напружений тиждень. — Нас мало, — жартує Анатолій, — зате ми злі!

Це правда, ми вже не такі терпеливі, як півроку тому. Не такі вразливі, як весною. Ситуації, які раніше псували настрої, тепер викликають у нас посмішку, а то й кепкування. Повсякденне вуличне спілкування з «різношерстною» аудиторією виробило в нас внутрішній опір, вміння швидко реагувати, формулю-

вати думку, чітко, обґрунтовано відповідати. Водночас, поряд з цим, ми залишаємось людьми, яких легко розчулити проявом звичайної людської доброти та співчуття.

Пізнього холодного вечора до гурту наших слухачів підійшла молода, скромно вдягнена дівчина. Невеличка, щупленька, майже дівчатко. Уважно слухала, дещо перепитувала. Очевидно з нашим питанням знайомилася вперше. Незабаром відійшла, бо поспішала на вечірні заняття. І як були ми всі зворушені, коли наступного дня Катя, так її звали, принесла нам повну торбинку булочок. — Беріть, — припрошувала, — вони свіжі, ще теплі, пригощайтесь, будь ласка. Адже ви позамерзли, так важко стояти на холоді, хоч теплих булочок поїжте...

Пояснюємо їй, цій ще май-

же дитині, що як знаходимося на акції голодівки, то їсти нам не можна.

— Ну, то візьміть з собою, може скоро доб'єтеся результату й поїдете додому, то буде вам на дорогу...

Дякуємо їй. Даруємо образочок на спомин, а вдома молимося за її здоров'я. Яка гарна людська сутність, поки її не торкнеться іржа брехні, лицемірства, шахрайства! (далі буде)

Ярослава Людкевич (каралася в радянських концтаборах в роках 1949–1956, на заслання з 1956 по 1966 р.)

ХРИСТОС
РАЖДАЄТЬСЯ!

Люба Яцків, «Різдво Христа»

Дорогі у Христі!
Христос Раждається!

З Празником Христового Різдва звертаємось до подій, що сталися понад дві тисячі років тому, але звертаємось до них не як до чогось, що цілковито минуло, а до дійсності, котра триває і яку ми літургійно переживаємо з року в рік.

Прихід Божого Сина між людей – це реальність, яка завжди з нами, а з нею і всі її наслідки: це світло серед темряви гріховного світу; це тепло, що усмиряє біль наших сердець; це присутність Бога, як доказ того, що Він нас любить і дбає про нас.

Різдво – це не тільки збір емоційно приємних хвилин, це пригадка життєвих правд, без котрих людині трудно пробиватись крізь життя.

З нагоди цього річних Свят ще раз хочемо глибоко застановитися над відношенням Бога до нас, бо в цьому є джерело світла й сили, в цьому – надія на краще майбутнє, як щось, що можна справді здійснити.

Вітаю Вас зі світлим святом
Христового Різдва та бажаю
успішного нового 2020 року Божого!

Єпископ Петро (Крик),
Апостольський Екзарх
Німеччини і Скандинавії

Мюнхен, дня 22.12.2019

ДОРОГА
УКРАЇНЬСЬКА
ГРОМАДО!

На порозі прийдешнього свята
хай збудуться найзаповітніші
мрії, а кожен день буде
осяяний життєдайним
світлом Різдвяної зірки.
Нехай запалить вона у Ваших
серцях полум'я високої надії,
помножить успіх, подарує
мир, додасть мудрості
та оптимізму.

Управа Товариства
Рідна Школа, Мюнхен

12 жовтня 2019 р. Собор ієрархії
Елладської Церкви оголосив
про визнання ПЦУ.

На с-ні Глава Священного
Синоду Церкви Греції Ієронім
та представителі ПЦУ Єпіфаній.
С-на з інтернетсторінки
митрополита Єпіфанія

Свою «антиукраїнську»
позицію колишній урядо-
вець пояснив тим, що у ви-
падку визнання ПЦУ, Росія
скасує свої гарантії недопу-
щення «окупації грецьких
островів» Туреччиною, на-
дані нею в укладених з гре-
ками угодах.

ПРО ЩО ЙДЕ МОВА?

Греція безпосереднім чином
включена в програму пере-
селення біженців з Сирії
та інших країн (Іран, Судан,
Афганістан, Ірак тощо). По-

ЧИМ РОСІЯ ШАНТАЖУВАЛА ГРЕЦІЮ
ЧЕРЕЗ ВИЗНАННЯ ПЦУ

Як повідомила грецька агенція Romfea, під час проведення наукової конференції Інституту геополітичних досліджень колишній міністр оборони Греції Панос Камменос зробив сенсаційне зізнання. Він визнав, що особисто тиснув на архієпископа Ієроніма та грецьких архієпископів, заохочуючи їх не визнавати ПЦУ. Він назвав рішення Собору Ієрархії Елладської Церкви та її очільника «злочином».

тік біженців іде через Туреччину, яка в 2016 році уклала угоду з Євросоюзом про розміщення їх на своїй території та навіть створення безпекової зони для їхнього проживання. За цією домовленістю Євросоюз виділив Туреччині 6 млрд. євро, з яких, за словами президента Туреччини Ердогана, до нього дійшло лише 3 млрд. Тобто, турецький президент вимагає від ЄС все більше коштів – інакше погрожує відкрити коридор для кількох мільйонів сирійських біженців безпосередньо до Європи.

І першою країною, яка географічно розташована на шляху цього потоку біженців, є Греція та її острови Лесбос, Самос і Хіос в Егейському морі. Табори переселенців на цих островах переповне-

ні. З цього приводу Греція неодноразово оголошувала, що не має бажання виконувати т.зв. Дублінські угоди про переміщення біженців, згідно з якими перша країна, до якої потрапив біженець, має розглядати його заяву на надання притулку.

Фактично, колишній міністр оборони Греції визнав, що питання визнання ПЦУ включене Росією в безпековий пакет геополітичних домовленостей із Грецією (попри всі вимоги Росії про невтручання політиків у церковне питання). І невиконання Грецією цього «церковного» пункту може призвести до безпосереднього тиску Росії на Туреччину з метою відкриття коридору для сирійських біженців у Європу через Грецію.

Крім того, Туреччина давно претендує на вступ до Євросоюзу, й однією з причин відмови є окупація Північного Кіпру. Туреччина давно вимагає від Європи визнання Турецької республіки Північного Кіпру, й саме через цю частину Кіпру йде ще один потік біженців з Туреччини. Попри всі заперечення, Росія має свою присутність на цій невизнаній території. За інформацією кіпрських ЗМІ, на початку минулого року очільник МЗС Росії Сергій Лавров зустрічався зі своїм кіпрським колегою, й серед обговорюваних питань піднімалось також церковне.

До того ж, Туреччина не визнає грецької юрисдикції над деякими островами в Егейському морі й постійно погрожує їх

«відвоювати». Ось чому грецький экс-міністр говорив про російські гарантії недопущення окупації грецьких островів в обмін на невизнання ПЦУ. Зауважимо, що загроза міграційної кризи також стоїть перед Болгарією та Сербією, які одночасно є важливими країнами для втримання газового домінування Росії на Балканах.

Отже, вже сьогодні можна приблизно окреслити напрямки впливу Росії через геополітичний шантаж на ті чи інші помісні Церкви, аби вони не визнавали Православну Церкву України, яка рік тому отримала від Вселенського патріарха томос про автокефалію.

В контексті того, що Росія цинічно підверстала церковне питання до своєї геополітики, втручання американських дипломатів у перебіг визнання ПЦУ Елладською Церквою є абсолютно виправданим.

Подано за: Texty.org.ua

ХРИСТІЯНСЬКИЙ ГОЛОС

CHRISTLICHE STIMME
Ukrainische Kirchenzeitung
Schönbergstrasse 9
D-81679 München

Inhaber, Herausgeber und Verleger: Apostolische Exarchie
für katholische Ukrainer in Deutschland und Skandinavien

D-81629 Postfach 86 02 69 Druck: Kolo UA-82100
Drohobytsch Tel. +380 3244 29060

Погляди авторів не завжди відповідають поглядам
редакції. Редакція в потребі скорочує і мовно
виправляє надіслані статті.
Газета виходить двічі на місяць.

Chefredakteur: Roman Kryk
Stellvertretender Redakteur: Bohdan Pidlisetskyi
Telefon: +49 (0) 89 997 28 38 11
Telefax: +49 (0) 89 997 28 38 4
christl.stimme@t-online.de;
ukrainische-kirche@t-online.de;
www.ukrainische-kirche.de

Річну передплату (Unkostenbeitrag)
46,- Euro переказати на conto: Apostolische Exarchie
LIGA-Bank München
Konto-Nr.: 40 21 03 257
BLZ 750 903 00
IBAN: DE 64 7509 0300 0402 1032 57
BIC: GENODEF1 M 0 5